

Lovisedalsritten 2008

Historiens första Lovisedalsritt gick av stapeln lördagen den 26 april i Rö norr om Stockholm. Och precis som det ska vara på en av vårens första tävlingar så var det soligt, torrt på marken och en massa hästar med vinterpälsen kvar som rullade sig i gruset på veterinärområdet. Klasserna för dagen var 40 km Clear Round och 20 km Prova På. Precis som på Bergaritten, som i år tyvärr inte kunde genomföras, dök det upp ovanligt många ekipage i dessa klasser. Det var ett 40-talet startande i CR, samt ett 20-tal i PP. En del var erfarna distansryttare som använde ritten som en mjukstart på tävlings säsongen, men det fanns även många helt nya ekipage som fick genomföra sin första distansritt.

Banan var en "Rimboritten light" med en 2-milsslinga som reds en gång i PP-klassen och 2 gånger om man red CR. Det var mest grusväg, men för att få lite omväxling fanns även en slinga genom skogen där det gällde att ha ögonen öppna för det var långt mellan snitslarna och någon stig var det bitvis inte tal om. I övrigt var banan platt, bred och lätttriden men det torra vädret gjorde naturligtvis vissa grusvägar lite hårda. Hästarna verkade klara det bra och ryttarna red klokt, för de var väldigt få uteslutningar. De flesta red på ett tempo under 12 km/h.

Själv red jag Miss Joulina, en låneshäst från Håtö Gård där jag har mina hästar uppstallade. Joulina är ett svart korsningssto på 10 år. Ingen vet riktigt vem som är hennes pappa – det blev en "oj, hästen var visst dräktig också"-historia när de hade köpt hennes mamma. Hon är född på gården och har bara varit därifrån tre gånger förut – när jag har ridit träningsritter på Lovisedal med henne under vintern och våren. Tillsammans med mig red min vän och medryttare Anna Lundholm på min 6-åriga travare High Tier Winner, även kallad Jeppe.

Elin och Miss Joulina

Såhär gick det för oss:

Det är helt otroligt att man kan gå och längta efter årets första distanstävling i flera, flera månader och sen när man vaknar av den elaka väckarklockan (mitt i natten!) så tänker jag: "Åh, någon annan får rida istället, jag ska sova". Men tur nog så var ju mamma i huset så upp kom vi, Anna och jag, illa kvickt och innan vi visste ordet av så var vi plötsligt i stallet. Vi var väldigt nöjda med att ha varit förutseende nog att lämna hästarna inne i stallet över natten, så vi slapp springa runt och jaga en brunstig Joulina i 26-hektarshagen x antal timmar. Jeppe och Jullan var så trötta på varandra redan vid det här laget (de hade ju stått bredvid varandra hela natten) att Jeppe glatt vankade in i transporten så fort vi styrde hans huvud åt rätt håll. Joulina tvekade dock inte för ett ögonblick att gå efter, hon var inte helt säker på att hon bitit färdigt på Jappes hals. Mamma hade på något konstigt sätt övertalat mig att det var bäst att hon körde (jag har faktiskt ingen aning om vilka argument hon kan ha använt för detta, men jag måste ha varit väldigt trött vid det tillfället i alla fall), så jag, Anna och kusin Caroline hoppade in i Annelis bil och så körde vi efter till Lovisedal.

Det var väldigt skönt att ha den första tävlingen så nära hemifrån, och dessutom på en plats där vi varit och både tränat och tävlat flera gånger. Jeppe och Jullan kände nog igen sig, för de var helt kolugna när vi lastat ut dem och undrade mest var vi hade lagt höet någonstans. Trots att vi anlände strax efter att sekretariatet öppnade var det ändå rätt många ekipage på plats redan. Det var precis lagom varmt och alla på tävlingsplatsen var på bra humör. Det fanns gott om plats på viloområdet så vi började packa upp medan Anna och Anneli gick en promenad med hästarna.

Allt eftersom det kom fler och fler ekipage till Lovisedal började Joulina lägga märke till att det fanns något hon aldrig sett i hela sitt liv – ett helt gäng med söta, trippiga små araber i plastträns! Gnägg, gnägg, gnägg sa Joulina ungefär hela dagen, men höll sig i alla fall på benen så länge vi inte var ute på banan. Jeppe, vars prestation på Rimboritten i somras mest gick ut på att slita sig från Anna och rusa runt hejvilt på uppvärmningsbanan, imponerade på oss så vi nästan började gråta. Han stod och betade lugnt eller vilade huvudet mot Annas axel hela tiden inne på viloområdet. I förbesiktningen skötte han sig prima men fick en varning för såret han har på manken (skavsår som han fick av bogskyddet jag köpte för att han inte skulle få skavsår av täcket... jätteroligt) så vi var lite oroliga hur det skulle gå. Joulina klarade förbesiktningen fint, vi hade ju övat på att trava upp på just den ridvolten där veterinärbesiktningen var flera gånger tidigare. När Jeppe hade travat upp rynkade veterinären pannan och mumlade något skeptiskt till Anna. Sedan sneglade han på Jappes frysmärkning. "Jaha det var en travare, ja det förklarar saken". Vi fick alltså starta båda två och vi började så smått värma upp. Joulina och Jeppe var lika taggade som vi, och som vanligt på en distanstävling visar den alltid så sävliga, trygga och pålitliga hästen upp endera cirkuskonster man inte hade en aning om att den kunde. Joulina t ex kunde visst sakna Jeppe så mycket att hon helt plötsligt, när vi avslappnat skrittade runt på uppvärmningsbanan, gnäggar till och rusar tvärs genom hela området fram till Jeppe och där tvärstannar innan jag ens hinner reagera. Jeppe försökte bocka, men det gick väldigt långsamt och väldigt dåligt trots att han var mycket koncentrerad. Han gav sig på att stegra sig istället, men inte heller det gick någon vidare.

De hade lugnat sig lagom till att starten gick. Vi hade värmt upp länge nog så vi satte igång i trav redan från början. Banan var platt och lätttriden, mestadels grusväg som visserligen bitvis var lite hård eftersom det varit torrt så länge, men de flesta höll sig i lugn trav varvat med lite skritt och det blev mycket få uteslutningar. Vitsen med Lovisedalritten för vår egen del var att

testa hur våra hästar skulle klara av att hålla ett jämnt travtempo genom hela ritten. Alltså skrittade vi nästan ingenting alls, och tog endast ett par galopper där underlaget var riktigt bra, för omväxling och peppning.

Anna och High Tier Winner, Jeppe, i förgrunden

Lovisedalsritten med sin lätta bana (det var stört omöjligt att rida fel på 98% av banan) som vi dessutom ridit flera gånger förut var perfekt för det ändamålet. Hästarna, som kände igen sig, var pigga och glada hela första slingan. Joulina drack bra redan vid första groomstoppet. Jeppe däremot begrep inte alls varför vi hade STANNAT och absolut inte varför Anna skulle hålla en massa vatten över hans hals. Han protesterade vilt, men vid andra groomstoppet stod han lugnt stilla och njöt av att få lite svalka. I slutet av slingan var det ett parti i skogen där det knappt fanns en stig och där det var rätt långt mellan snitslarna och där det absolut inte gick att trava. Vi skrittade säkert 10-15 minuter där varje varv och då fick hästarna automatiskt lite nedvarvning inför vetgrinden/mål.

Ingen av hästarna fick någon anmärkning i första grinden. Joulina passade på att rulla sig när jag vände ryggen till (envis och smart som hon är lade hon sig inte ens ner utan bara slängde sig i gruset så jag inte skulle kunna hindra henne). De vilade bra i grinden (förutom Joulines gnäggande, som vid det laget blivit en del av inventariet) och åt hö. Jag och Anna åt risifrutti tills vi fick "aaargh-det-är-bara-två-minuter-kvar-tills-vi-ska-ut"-panik och därav lyckades missa uttiden med hela sex minuter. Men, det som är så bra med Clear Round är att man kan klanta sig nästan hur mycket man vill, och därför var vi glada ändå när vi travade ut på andra slingan. Jeppe, som faktiskt gått en Clear Round förut, hittade snabbt ett fint lunktempo och höll det. Joulina däremot blev ytterst upprörd när hon upptäckte att vi skulle rida samma väg EN GÅNG TILL och ägnade den första halvtimmen åt att försöka följa efter alla mötande ekipage på väg hem igen. Hon var mycket tveksam till att svansa efter Jeppe i ytterligare dryga 90 min men efter en liten uppiggande galopp var hon sitt gamla vanliga tågapå-jag igen. Hästarna kom då in i en mycket jämn, fin travlunk som de höll på lång tygel hela grusvägsslingan till och från Lovisedals Gård. Jag och Anna hamnade i distansritt-koma och

jag minns ingenting nästan av den slingan, förutom att båda hästarna drack bra i första stoppet och att vi galopperade på sandvägen mellan groomstoppet och det lilla sandtaget.

I slutbesiktningen hade Jouline lite väl hög puls – 56. Annars klarade sig båda hästarna bra. Tappskon, som jag var helt övertygad skulle komma (på båda hästarna), lyste med sin frånvaro och Jouline hade klarat sin första och Jeppe sin andra Clear Round. Medan jag hämtade ut rosetter och diplom i sekretariatet hade hästarna tydligen lastat sig själva så det var bara att åka hem. Pigga och glada och rena och torra travade de ut i hagen hemma på Håtö 3 timmar och många kilo hö/lusern senare.

Det var en mycket trevlig tävling där allt fungerade jättebra. Arrangörerna, veterinärerna och funktionärerna var glada och hjälpsamma och det fina vädret bidrog också till en mycket bra distansupplevelse. Vi ser fram emot Rimboritten, och hoppas att Lovisedalsritten återkommer igen nästa år!

Elin Joelsson
Team Roslagen